

TRANH TRUYỀN
LỊCH SỬ VIỆT NAM

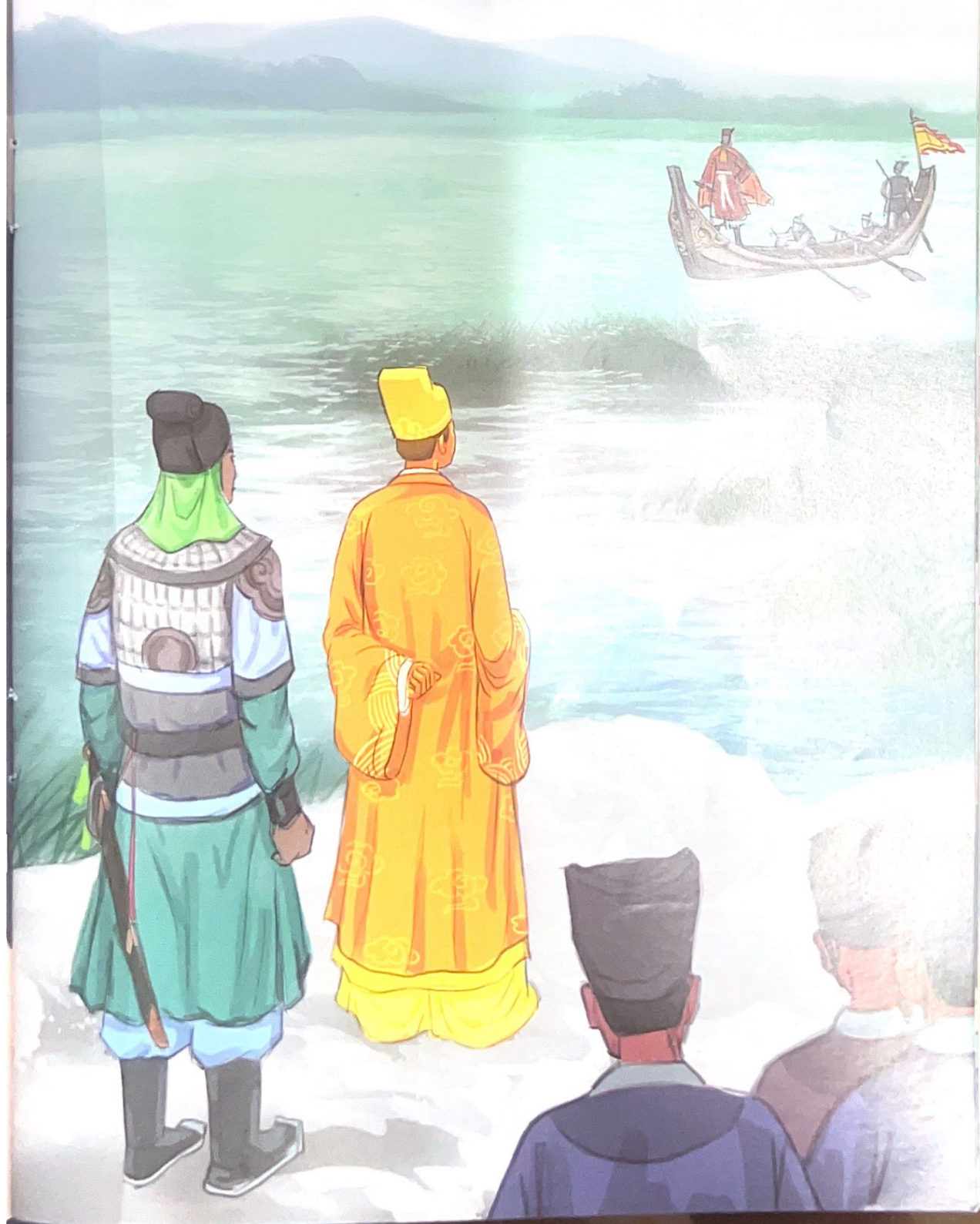
AN TƯ CÔNG CHÚA

Nguyễn Huy Thắng
Lê Minh Hải

NHÀ XUẤT BẢN KIM ĐỒNG

Hôm sau, Vua, Chiêu Thành Vương và các quan ra bến sông đợi. Biết Quốc công còn phải thu xếp công việc, Vua vẫn sốt ruột, cứ đi tới đi lui. Đến trưa quên cả dùng bữa. Mãi rồi cũng thấy một con thuyền tiến lại, đứng đầu mũi là một người trông uy nghi, quắc thước.

Không đợi thuyền dừng hẳn, Hưng Đạo Vương nhảy phắt lên bờ, định quỳ xuống vái. Vua vội ngăn lại, nói: “Quốc công bình thân.” Vua ân cần hỏi về tình hình quân nhà. Hưng Đạo Vương đành nói rõ sự tình. Nghe xong, Vua nói: “Tình hình đã thế, càng đánh càng bất lợi, càng đánh càng khổ dân.” Ngẫm nghĩ một lát, Vua tiếp: “Hay là trăm hãy tạm hàng đi đã rồi sẽ liệu sau?”

Hung Đạo Vương biến sắc mặt. Nhưng định thần lại ngay. Ông lùi lại, quỳ xuống, khoanh tay, khảng khái tâu: “Quan gia muốn hàng, xin trước hết chém đầu lão phu đi đã.”

Mọi người cùng lặng đi trước lời nói răn rỏi của Quốc công. Vua vội đỡ ông dậy. Quốc công nói: “Quân giặc mạnh thật, nhưng không phải không có điểm yếu. Lão phu đã có cách phá giặc. Chỉ mong quan gia bền tâm vững chí để mọi người trông theo”...

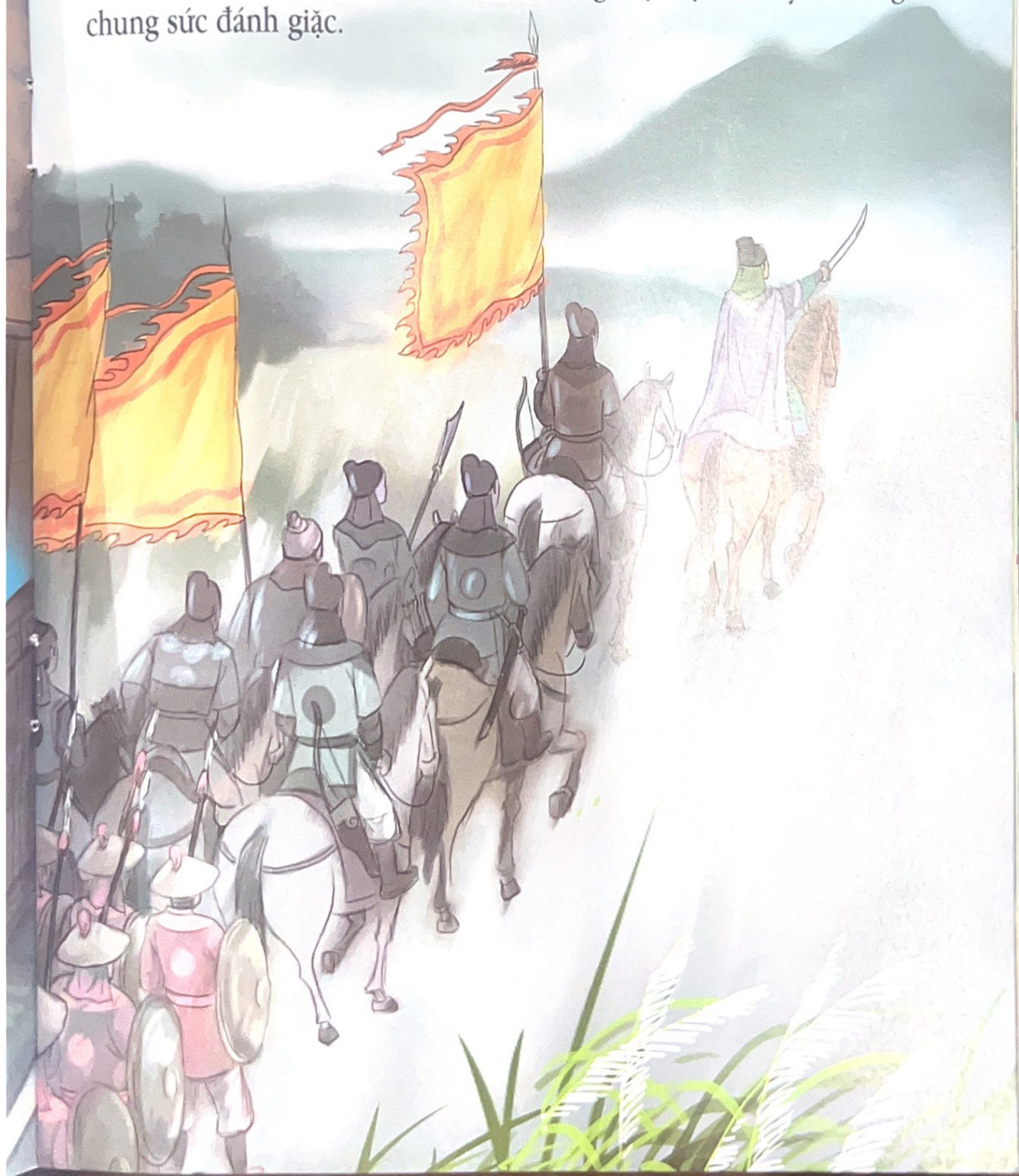

Trút được nỗi lo, Vua Nhân Tông yên tâm lên thuyền trở lại kinh thành. Trời đã tối, lúc này Vua mới thấy đói. Trần Lai dâng nắm cơm đem theo để phòng lúc đói. Vua không nề hà, lấy thanh gươm đeo bên mình ra, cắt thành năm phần chia cho mỗi người trên thuyền một miếng. Vua tôi cùng ăn suất cơm gạo đỏ ngon chưa từng thấy trong đời.

Về đến Thăng Long, Chiêu Thành Vương xin phép Vua đem quân đi Vạn Kiếp. Bấy giờ đương buổi cuối đông, mưa phùn lất phất. Cưỡi trên con ngựa nâu cao lớn dẫn đầu đoàn quân, chàng giơ kiếm trở một dãy núi trước mặt, chìm trong màn mưa mịt mù: “Vạn Kiếp!”

Đây chính là “xưởng” hoạt động của Quốc công Tiết chế Trần Hưng Đạo, nơi hàng vạn quân dân Đại Việt đang chịu sự chỉ huy của ông để chung sức đánh giặc.

Chiêu Thành Vương được Hưng Đạo Vương chỉ bảo cho ngay ở buổi đầu chàng vào yết kiến. Với ai, Quốc công cũng biết sở trường sở đoản mà giao cho nhiệm vụ. Với ai, ông cũng tìm được lời động viên thích hợp. Vương thật mừng khi được Quốc công cho hay Trần Quốc Toản cháu chàng cũng ở Vạn Kiếp, và đang nóng lòng chờ gặp chú.

Nhưng thế nước đang nguy như trứng chồng. Đánh tan quân ta ở
ai bắc, quân giặc bắt sống được năm vạn tù binh. Chúng dọa sẽ giết
hết nếu triều đình không giao nộp An Tư, nàng công chúa đẹp nhất
trời Nam cho Thái tử Thoát Hoan.

Vua, Thượng hoàng và các đại vương bàn bạc mãi vẫn chưa ngã ngũ.
Nộp hay không nộp người thân của mình cho giặc - không ai dám
quyết! Cuối cùng, Thượng hoàng nói
để tùy công chúa...

An Tư ngạc nhiên khi được vời về Thanh Hóa. Tối hành cung của Vua, nàng thấy có cả Thượng hoàng, Chiêu Văn Vương Trần Nhật Duật và Quốc công Tiết chế Trần Hưng Đạo. Quốc công nói về tình thế quân nhà, rồi nhường lời cho Trần Nhật Duật. Là người bạt thiệp, Chiêu Văn Vương lúng túng mãi mới nói được về yêu sách của giặc. Nàng chết lặng người đi khi rõ chuyện...

Đêm đã khuya, An Tư và Chiêu Thành Vương vẫn bên nhau trên đồi Cổ Hạc. Nàng đã thật dứt khoát khi nhận hi sinh thân mình cho Thoát Hoan. Nhưng lúc này, ở bên người yêu, nàng hoang mang vô cùng. Nàng biết chàng đã định quyền sinh, may mà Quốc Toàn ngăn lại. Bản thân nàng cũng muốn chết đi cho rồi, nếu không vì cứu năm vạn sinh linh. Giờ chàng lại buộc nàng phải hứa sẽ chờ nhau cho đến ngày chiến thắng. An Tư tê tái gật đầu.

Tất cả mọi người ở Thanh Hóa đều đi tiễn An Tư: Vua, Thượng hoàng, các vương hầu, tướng tá, quân lính các đạo và dân chúng... Dưới bến, con thuyền của Yết Kiêu đã chờ sẵn để đưa nàng vượt biển sang cho Thoát Hoan.

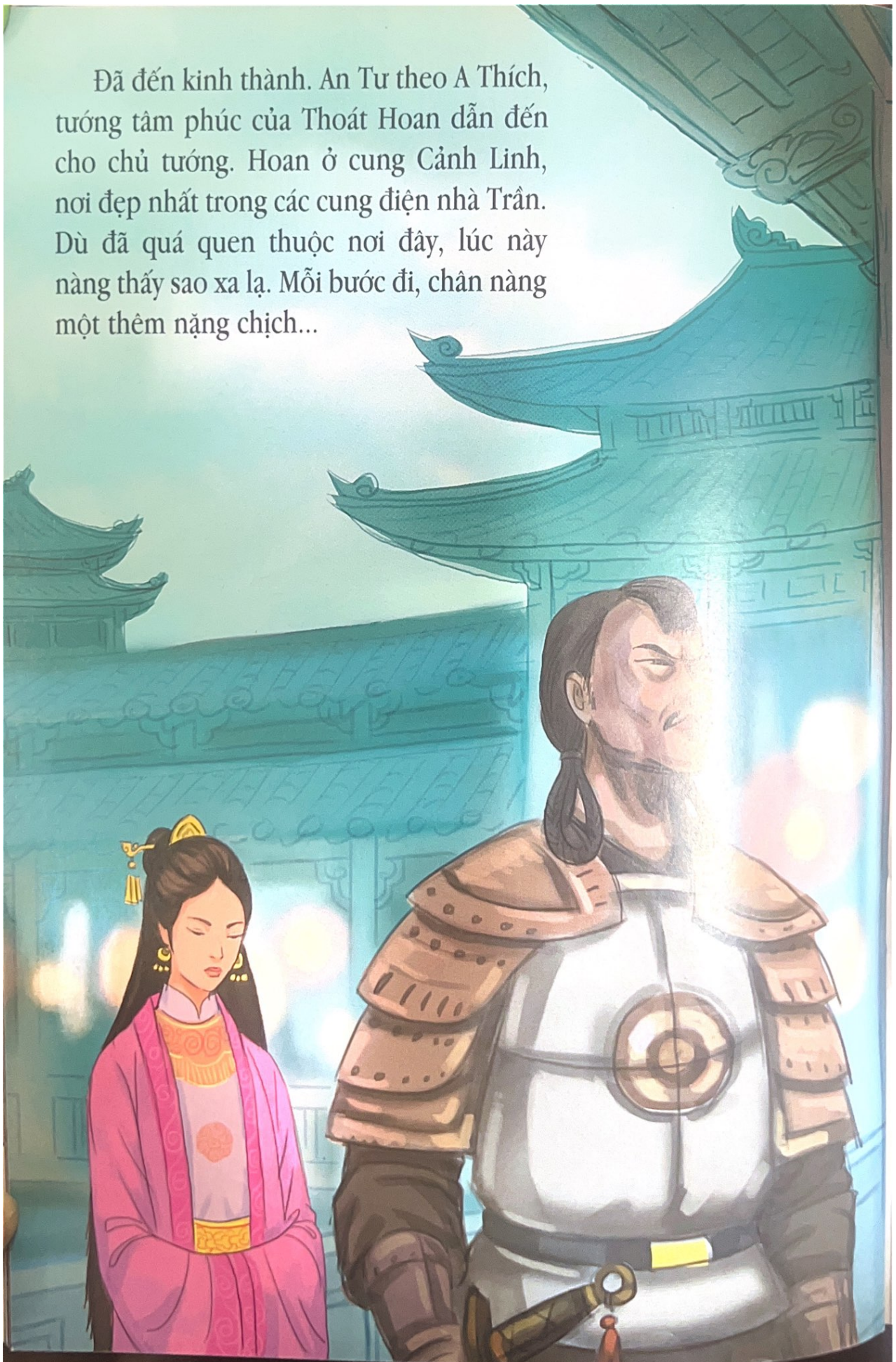

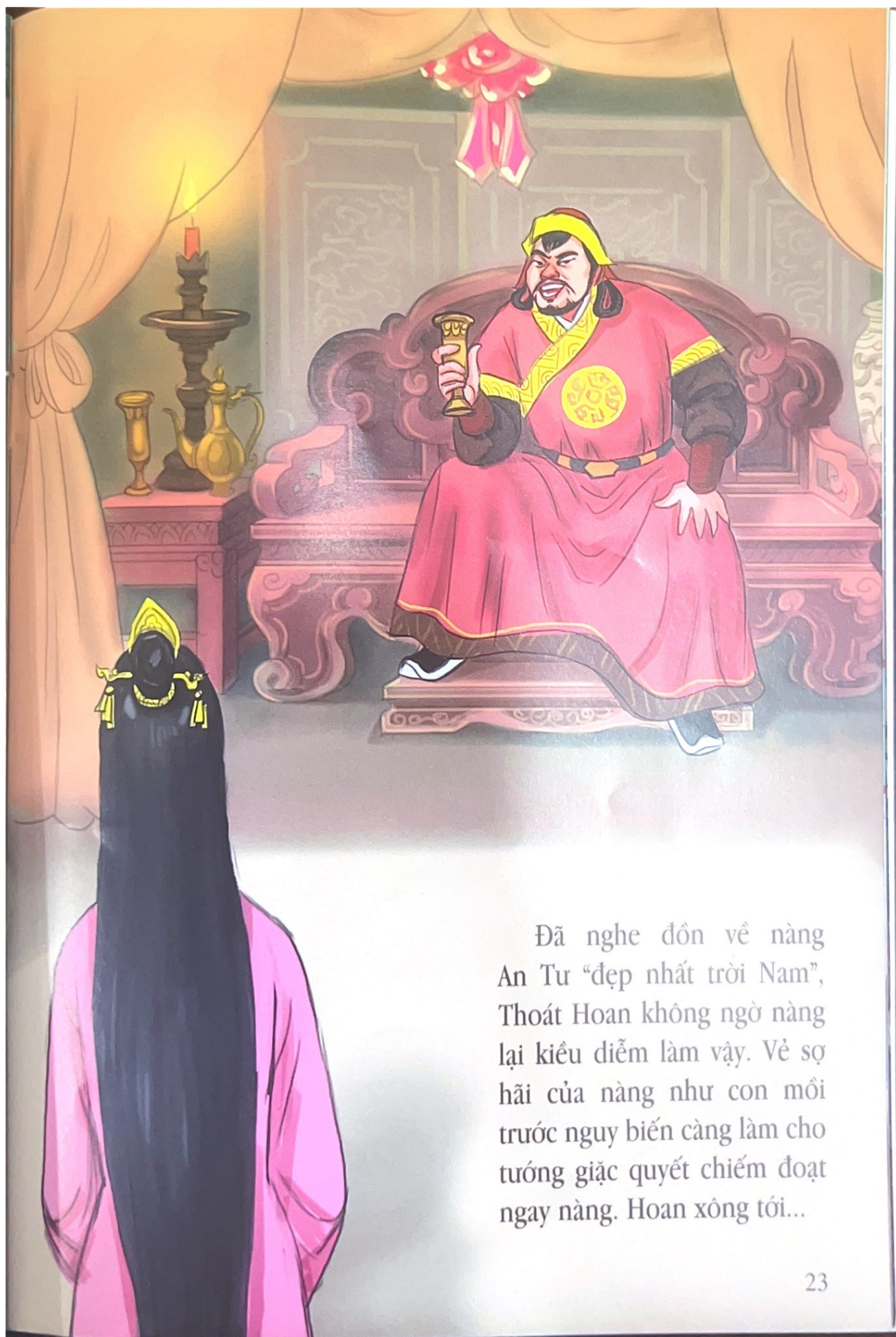
An Tư cưỡi con ngựa bạch sóng bước bên Chiêu Thành Vương. Hai người thỉnh thoảng lại nhìn sang nhau mà không biết nói gì.

Rồi những phút giây ấy cũng hết. Đã đến bến thuyền. Một người lính tới dắt con ngựa xuống bến. Dường như biết trước tai ương, nó lồng lên không chịu. An Tư để mặc cho đám thị nữ dìu đi. Xuống đến thuyền, nàng cố quay lại nhìn, thấy chàng đứng tách biệt một mình như hóa đá...

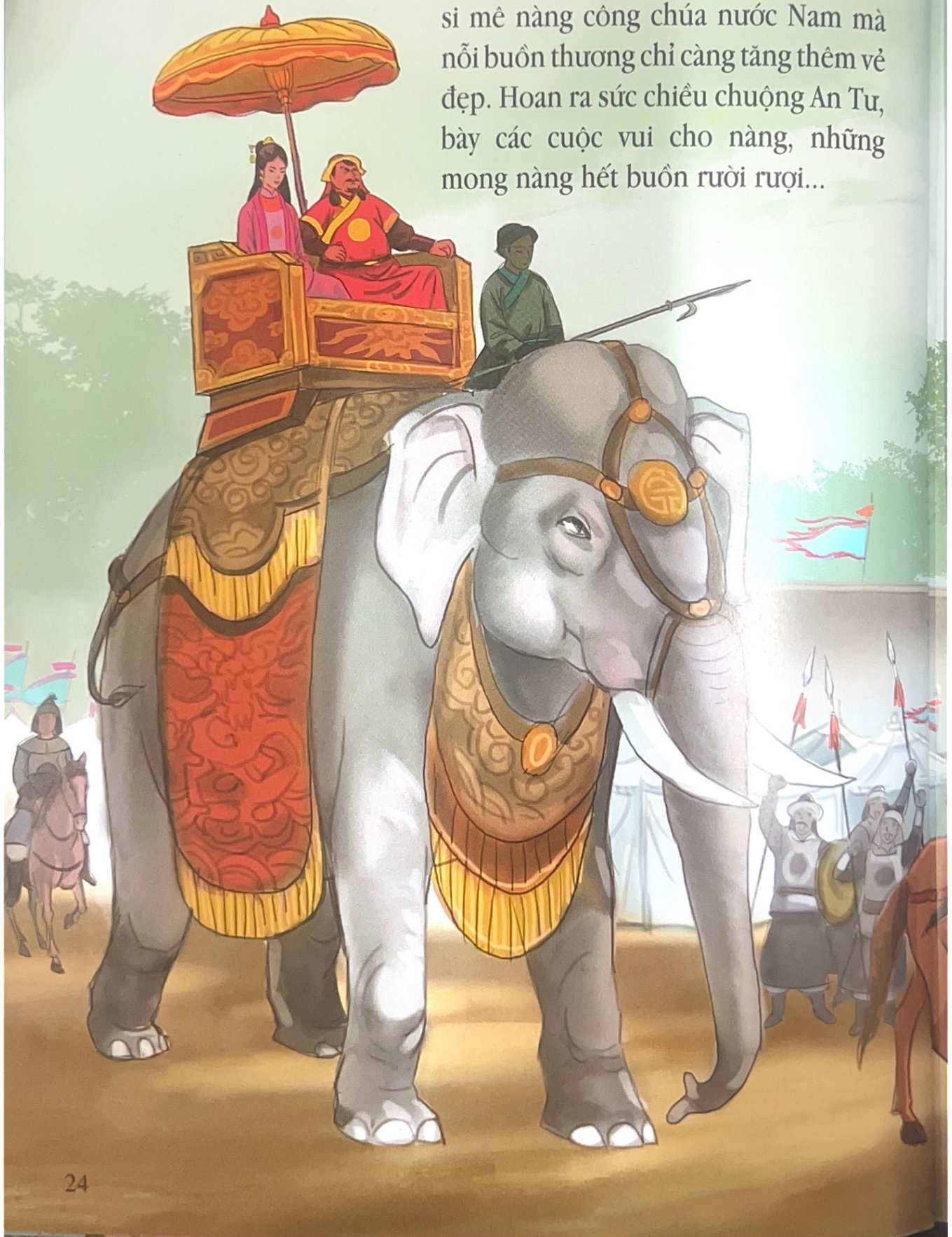
Đã đến kinh thành. An Tư theo A Thích, tướng tâm phúc của Thoát Hoan dẫn đến cho chủ tướng. Hoan ở cung Cảnh Linh, nơi đẹp nhất trong các cung điện nhà Trần. Dù đã quá quen thuộc nơi đây, lúc này nàng thấy sao xa lạ. Mỗi bước đi, chân nàng một thêm nặng chịch...

Đã nghe đồn về nàng An Tư “đẹp nhất trời Nam”, Thoát Hoan không ngờ nàng lại kiêu diễm làm vậy. Vẻ sợ hãi của nàng như con mồi trước nguy biến càng làm cho tướng giặc quyết chiếm đoạt ngay nàng. Hoan xông tới...

Đau đớn, ê chề, An Tư chỉ muốn
quyên sinh. Thoát Hoan thì ngày càng
si mê nàng công chúa nước Nam mà
nỗi buồn thương chỉ càng tăng thêm vẻ
đẹp. Hoan ra sức chiêu chuộng An Tư,
bày các cuộc vui cho nàng, những
mong nàng hết buồn rười rượi...

Được hôm trời mát, Thoát Hoan đưa An Tư đi dạo quanh kinh thành. Hoan nhân dịp muốn khoe khoang, cho nàng xem cả kho lương thực, vũ khí của quân Nguyên, lại cho voi tạt qua doanh trại. Thấy chủ tướng bên người đẹp, quân Nguyên tung hô, nhưng cũng có những người tỏ ý bất mãn, kêu ca phàn nàn quân nhà bị dịch bệnh, thiếu lương ăn...

Những lời ta thán ấy cũng làm An Tư vui được đôi chút. Nàng đã khiến Hoan chảnh mắng việc quân, khiến quân Nguyên lâm vào cảnh bi đát. An Tư đã thấy nhiều tướng vào cầu xin chủ tướng chăm lo cho quân nhà, động viên tướng sĩ, nhưng Hoan đều gạt đi, cứ ở lì cung Cảnh Linh với nàng.

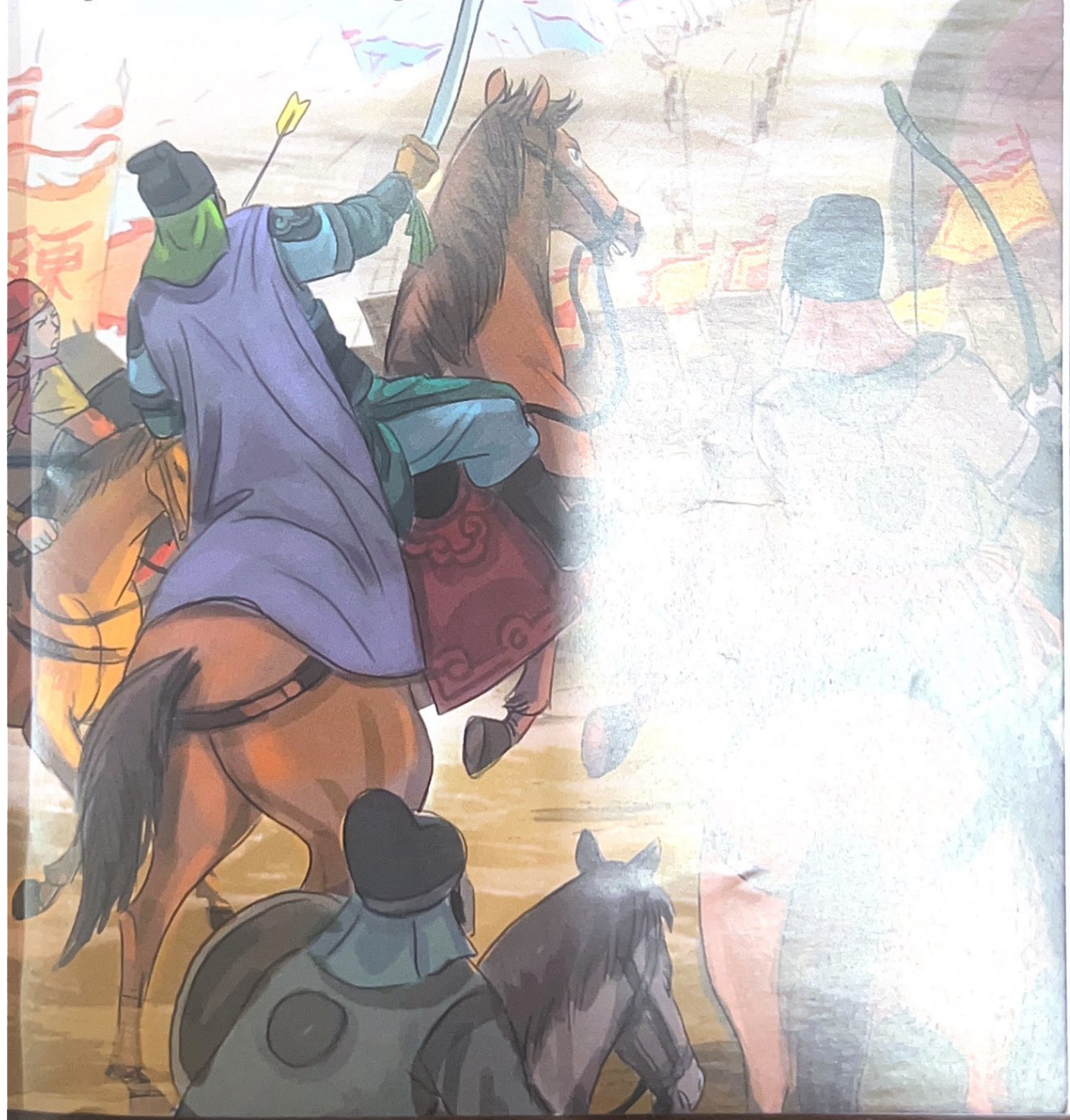
Viên tướng khét tiếng Ô Mã Nhi quyết ra tay. Một hôm, An Tư đang ngồi buồn, Thoát Hoan còn ngủ sau một cuộc say sưa thì y lén vào. Thấy Ô Mã Nhi, An Tư thất kinh kêu lên. A Thích vừa kịp lao đến, đưa kiếm lên đỡ lưỡi gươm của y bỏ xuống. Nhưng chỉ một loáng, Ô Mã Nhi đã đánh bật thanh kiếm khỏi tay kẻ cản đường. Y vừa định quay sang hạ thủ An Tư thì Hoan xông tới. Biết cơ sự đã hỏng, Ô Mã Nhi buông kiếm bỏ đi...

Mùa hè, thời cơ đã đến. Sau các trận thắng ở Chương Dương, Âm Tử, giờ là lúc khôi phục kinh thành. Chiêu Minh Vương Trần Quang Khải toàn quyền chỉ huy, giao cho hai chú cháu Chiêu Thành vương, Trần Quốc Toàn làm tướng tiên phong, dẫn đầu đoàn quân tiến về giải phóng Thăng Long.

Qua câu chuyện của Thoát Hoan với các thuộc tướng, An Tư cũng phần nào nắm được tình hình. Thi thoảng, nàng lại tìm cách lên mặt thành trông ngóng quân nhà.

Càng gần ngày rủa hận, Chiêu Thành Vương càng trở nên liều lĩnh, bất chấp cả tên đạn. Sau nhiều trận đánh, quân ta đã tiến sát tới chân thành, buộc giặc phải rút vào bên trong cố thủ. Bị dồn đến bước đường cùng, chúng chống trả rất quyết liệt. Trong một lần cùng Trần Quốc Toàn công thành, Vương bị trúng mũi tên hiểm của giặc. Nhìn từ trên mặt thành thấy một bóng người ngã ngựa, dù không rõ là ai, An Tư rú lên một tiếng. Linh tính cho nàng biết người đó chính là chàng...

Chiêu Thành Vương bị trọng thương đã không qua khỏi. Chàng được quân lính khiêng vào trong thành cùng đoàn quân chiến thắng. An Tư đã được giải thoát. Nàng để trở Vương như người vợ để tang chồng. Quốc Toàn được Chiêu Minh Vương giao theo sát nàng, đề phòng sự bất trắc. Công chúa bình tĩnh lo liệu tang lễ cho chồng khiến mọi người cũng được yên tâm.

Hôm sau triều đình mở tiệc mừng giải phóng kinh thành. Ai nấy đều hoan hỉ. An Tư thu mình đến bên con ngựa bạch, lặng lẽ phi đến trước mộ Chiêu Thành Vương. Nước mắt lã chã, nàng nói đã đợi chàng đến ngày chiến thắng, giờ là lúc xin được theo chàng.

Đến bên bờ sông Cái, nàng bỏ con ngựa lại mặc cho nó hí vang, rồi từ từ bước xuống sông. Nàng cứ dần mình đi tiếp, đi tiếp, cho đến lúc một con sóng lớn ào tới cuốn nàng theo...

